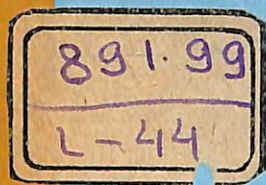

10412

1913

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԹԻՒՆՆԵՐԻ ՏԵԿ. ԱՐԱՒՍԵՐԿ ԸՋԻՋՆԵՐՆԻ

ԼԵԻՈՆ-ԼԵԻՈՆԻ

ԳՐԲՈՅԿ № 2.

„ԻՄ ԷՍՔԻԶՆԵՐՆԻՑ“

ԾԻԾԱՂԸ.

ԳԵՂԵՑԻԿԻ ՏԵՆՉՈՂԸ.

Վ ա դ ա ր ւ ա ղ ա ճ

Ելեքորաշարժ Տպարան Մ. Աթոռյ

1913

891.99

L-44

2003

Արմ.
2-6133/2a

2-6133/2a

Am-884

ՀՐԱՏԱՐԱԿԱԹԻՒՆ ՏԻԿ. ԱՐՄԻՍԵԱԿ ԱԶԻԶՆԵՐԻ

մ

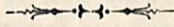
891.99
L-44

ԼԵՒՈՆ-ԼԵՒՈՆԻ

ԳՐԲՈՅԿ № 2.

„ԻՄ ԷՍՔԻԶՆԵՐԻՑ“

ԾԻԾԱՂԸ.
ԳԵՂԵՑԻԿԻ ՏԵՆՉՈՂԸ.

Վաղարշապատ
Եկեղարաշարժ Տպարան Մ. Աթոռոյ
1913

ԿՈՅ. № 20491

hugh

ԲԱԼԻԿԻՆ՝ ԼՕԼԻԿԻՆ

Վախճանաւած

ԹԿԱԼՐԻՊՈՒՄ 1911 թ. 2 յունիս

Նւիրում եմ գրքոյկս

፲. ፲፪ብረት.

« Mon Petit, tu n'es plus et la vie recommence :
« Voici gu'autour de moi, ainsi gu'aux jours passés,
« La sève du printemps met sur les vieilles branches
« Les bourgeons qui seront des branches cet été.

Touny-Lerys.

44875, sub.

29648-63

Ծ Ի Ծ Ա Ղ Ն

Մի ծիծաղ է մտել քիթս և անդադար ծիծաղեցնում է ինձ։ Նա սկսեց բարակ, շատ թույլ ժպիտով, որ գնալով մեծացաւ և փոխւեց ծիծաղի.— նման կոհակներին, որ աստիճանաբար դառնում են լեռնանման ալիքներ և փոթորկում ջուրը։— Ծիծաղն էլ յուզեց և փոթորկեց ինձ։

Ես ծիծաղում եմ սենեակում՝ միայնութեանս ժամին, ես ծիծաղում եմ փողոցում՝ մարդկանց բազմութեան մէջ։

Ես ծիծաղում եմ ամեն տեղ։

Մարդիկ, մանաւանդ կանայք նայում են ինձ մեծ հետաքրքրութեամբ։— Ահա այս վերջինների դէմքին էլ ժպիտ եմ նկատում, ժպիտ, որ գիտէ ծիծաղեցնել։ Կանայք էլ են ծիծաղում, բայց աւելի եռանդով, աւելի մեծ քրքիշներով։

Ես վարակում եմ կանաչ ծիծաղով:

Այլևս անհնար է փողոցում մնալ: Փախչում եմ տուն, մտնում տանտիկնոջ մօտ և ցանկանում եմ պատմել նրան ծիծաղիցս, սակայն ինչ, նա էլ է ծիծաղում:

— Ինչ է պատահել, տիկին, ինչու էք ծիծաղում գիմում եմ նրան աշխատելով զսպել ծիծաղս:

— Պարոն՝ փողոցով անցնող կանայք ծիծաղում էին: պատասխանում է նա ծիծաղից թուլանալով:

— Բայց, ներեցեք, տիկին, դուք ինչ ունեք ծիծաղելու, և այն էլ այնպիսի թափով, որ կարող է խախտել ձեր առողջութիւնը, ասում եմ ես:

— Ոչինչ՝ սեռակիցներին ծիծաղը ինձ մոռացնել է տալիս ամեն ինչ: Օ, պարոն, նրանք բոլորը, բոլորն էլ ծիծաղում էին և ինչպէս... Յաւում եմ, որ չեմ ընկերացել նրանց.— երևի դա նորութիւն է, մի նոր մօդա աշխօրւանից քաղաք մտած:— Ուրեմն, բարեկամ, պէտք է ծիծաղել:

Եւ նա ծիծաղում է ուժգնութեամբ, յլրաւի մոռացած ամեն ինչ:

Ես էլ եմ ծիծաղում. ծիծաղում եմ խենթին յտուուկ ծիծաղով՝ անդադար, անվերջ... Ինչ արած երևի պէտք է ծիծաղել, որ ծիծաղում եմ...

Եւ ես ծիծաղում եմ...

Կէս գիշեր է. թուլացած ծիծաղից ես մտնում եմ անկողին և իսկոյն քնում: Առաւօտեան զարթնում եմ յոգնած, սակայն հանգիստ՝ այն խենթ ծիծաղը էլ չկա: Լացում եմ, հագնւում և ցանկանում եմ նախաճաշ խնդրել. բայց յիշելով տանտիկնոջս, ես վարանում եմ:—

Եթէ այն չարաճճի ծիծաղը դարձեալ մտնէ քիթս, Աստուծ վկա, ես կհիւանդանամ:

Զանգահարում եմ. տիկինը բերում է նախաճաշը, ժպտը երեսին բարկում և անցնում է:

Ձէ, նրա գէմքի չարաշուք ծալքերը բարի բան չեն խոստանում. շատ հաւանական է ճաշին նա ծիծաղելիս, իսկ ընթրի-

քին անտանելի կլինի:

Եւ ես որոշում եմ հիւանդութեան պատրւակով թէ ճաշը և թէ ընթրիքը ուտել առանձին և չսլափահել տիկնոջ: Ես վճռում եմ մանաւանդ փողոց, փողոց դուրս չգալ՝ չտեսնել կանաց ծիծաղող դէմքերը:

Ոչ ես չեմ կարող՝ այս գիշեր պէտք է դնամ պարահանդէս. ինչ կլինի իմ դրութիւնը այն տեղ՝ մարդիկ խելագար կանուանեն ինձ:

Եւ ես անցեմ կացնում իմ օրը սեփեակում կարգալով և պարտէզում գլխակոր դբօսներով:

Շատ քիչ է ֆնացել մինչև պարահանդէսի սկսւելը: Արագ-արագ սափրւում եմ՝ կարելով երեսս աջ ու ձախ, հագնւում եմ նոյն արագութեամբ և նետւելով փողոց, առանց շուրջ նայելու, ես շտապում եմ կառքերի հրապարակ:

Ես կառք եմ ուղում վարձել, որ ազատ լինեմ ծիծաղողներից:

Մօտենում եմ մի կառապանի և խն-

դրում նրան ծածկել կառքը և շուտով հասցնել ինձ XXX փողոց:

— Պարոն, կառքը ծածկելու կարիք չկա. նայեցէք եղանակը ինչ...

— Խնդրեմ,— շտապում եմ ընդհատել նրան— յիսուն աւել կստանաք ձեր նեղութեան համար, միայն շտապեցէք՝ ժամանակա շատ կարճ է. ասում եմ ես և թռչում կառքը:

Ահա և հիւրանոցը, ուր պարահանդէսն է կազմակերպւած: Շտապ-շտապ իջնում եմ ցած. դռնապանուհին բարևում է ինձ բաւականին լուրջ ծիծաղով:

Այդ լաւ նշան չէ, անհանգստանում եմ ես, և ամեն ճիգ գործ դնում, տեղի չտալու այն անպիտան ծիծաղին, որ գիտէ յիմարացնել:

Ամենայն լրջութեամբ, սակայն ծիծաղի միկրոբները արդէն կուլ տւած, ես բարձրանում եմ աստիճաններով:

Վահ. հէնց նախադահլիճում պատահում եմ մի խումբ կանաց, որ խելահեղ

բըքիջներով ազմիկել են օղը, թնդացնում են դահլիճը:

Ցանկանում եմ յետ դառնալ՝ չուզե-
նալով հանդէսի բաւականութիւնը. բայց երբ
վալսի դիւրեկան, զրդռող ձայնը գիպչում
է ականջներիս, ես կանգ եմ առնում. ու-
րախութիւնից սիրտս սկսում է արագ-արագ
բաբախել և ոտներս ակամայից վալս պա-
րելու դիրքն են ստանում:

Էլ ճար չկա...

Մտնում եմ ներս, և ինչ, Տէր Աստ-
ւած, ամբողջ դահլիճը, որ զարդարւած
է կանաչի ծաղրանկարներով (caricature),
թնդում է ծիծաղից:

Ծիծաղում են պարողները, ծիծաղում
նայողները, ծիծաղում է նոյն իսկ նւագա-
խումբը. իսկ կանայք. — ախ, այդ չարաճճի
կանայք... կանայք...

Էլ անհնար է սառնասրտութիւն պա-
հել. — ես էլ եմ ծիծաղում, և որքան ծի-
ծաղում եմ այնքան կարիք եմ զգում ծի-
ծաղելու...

— Այս, ինչ է նշանակում, եղբայր.
այս ինչ ցաւ է. միթէ ծիծաղ հիւանդու-
թիւն էլ գոյութիւն ունի. եթէ այն կա,
երդում եմ, էլ ոչ ոք չէ կարող ազատ
մնալ նրա համաճարակից՝ մեզնից իւրաքան-
չիւրը ծիծաղի սաղմեր ունէ:

— Ամեն մի մօղա երևան գալիս միշտ
մեծ ընդունելութիւն է գտնում իւր սկզբ-
նական շրջանում, ծիծաղն էլ որ ինչպէս
մօղա, նորութիւն է, շատ բնական է, հոժ
բազմութիւն կընդգրկէր. ասում է մէկը բա-
րեկամներիցս:

— Ինչպէս թէ մօղա. ինչ է պատահել
ձեզ. ասում եմ ես սրտնեղած:

— Լսեցէք, սիրելիս, լսեցէք, և դուք
կը համոզուէք: Ես կանգ չեմ առնում կա-
նաց զգեստների ձևի վրա, որը եթէ ոչ
շաբաթը, բայց ամիսը մի անգամ փոփոխ-
ւում է. — այն քօղերի վրա, որ մերթ թըռ-
չում են նրանց սիրուն գլխին, մերթ ծած-
կում անուշ դէմքերը, Ոչ, ոչ. ես չեմ խօ-
սում կանաց կրծքերի մասին, որ յաճախ

սեղմուժ եւն կօրսէտներով՝ աւելի մեծ,
աւելի ուռուցիկ դարձնելու, կամ ազատ
եւն ձգւում, մեզ խենթացնելու զիտաւորու-
թեամբ... Իսկ նրանց մագերի...

— Բայց... ցանկանում եմ ընդմիջել:

— Բայց ես կանգ չեմ առնում թւած-
ներիս վրա, և ձեր բարի ուշադրութիւնն եմ
հրաւիրում կանաց ձեռքերի նագանքի վրա,
որ այնքան համբոյրներ խլող է... Նրանց
խօսելու՝ ձայնի ելեւելի վրա, որ գրաւում է
մեր լսողութիւնը ու հարկադրում մեզ մտա-
ծել միայն իրենց մասին... Իսկ նրանց
շրթունքները...

— Սակայն ծիծաղը...

— Սպասեցէք, սպասեցէք, բարեկամ,
ես դեռ չեմ վերջացրել: Նրեի դուք մո-
ռանում էք կանաց աչքերի սիրանուշ հայ-
ացքը, որ գիտէ գոխք տանել... Նրանց
գողարիկ շարժումները (révérence)—շրջա-
գգեստների ներդաշնակելը համաչափ քայ-
լերին, որ այնքան ուշագրաւ է... Իսկ
նրանց աստուածային ժպիտը...

— Ընդունենք, որ այդ բոլորը աւելի
սիրելի, աւելի պաշտելի է դարձնում կնո-
ջը, կամ աւելի շուք, աւելի փայլ է տա-
լիս նրան. բայց միթէ ծիծաղն էլ կարելի է
այդպիսին ընդունել:

— Անշուշտ այո, և աւելին.—այդ դրու-
թեան մէջ կինը շատ թովիչ, շատ դիւթող
է: Հասկա նայեցէք օրիորդ Իդային, նա,
որ առհասարակ քիչ է զբաղեցնում, այս օր
ուղղակի խենթացնում է ինձ...

— Բայց միթէ նա նոյն Իդան չէ:

— Ինչպէս թէ նոյն.—դուք երբէք տե-
սել էք, որ նրա այտերը ներկեն այդ
վարդ-կարմրով, նրա աչքերը այդ քաղցր,
սպանիչ արտայայտութիւնն ունենան՝ նրա
կուրծքը այդօրինակ բաբախէ և...:

Թողնում եմ բարեկամիս և մօտենում
կանաց իմանալու նրանց կարծիքը ծիծաղի
մասին. բայց ում որ զիմում եմ ծիծաղով
է միայն պատասխանում ինձ:

Ծիծաղ ու ծիծաղ՝ անվերջ, անսահման...

ԳԵՂԵՑԻԿԻ ՏԵՆՉՈՂԸ

(Ա. Ահարոնեանին)

— Թխկ—թըրխկ:

— Ով է, անկողնում եմ. ձայնեց Սևակը ծանրութեամբ:

— Ես եմ. լսեց նրա տանտիրոջ աղ-
ջկա կենսուրախ ձայնը:

— Ինչ կասէք. սիրելի Նինի:

— Նամակ քաղաքային փոստով. ստա-
ցէք, խնդրում եմ:

— Բարի է. ասաց Սևակը և թռչելով
տեղից վերցրեց այն:

«Ժամը 6-ին լինել Գետախառնուր-
դում»:

«Վատ չէ... Դարձեալ «մէկը»... Ան-
շուշտ... Պէտք է գնալ... Այո, անպայ-
ման պէտք է գնալ...»

«Տարիներից ի վեր ես քայլում եմ...
Քայլում եմ առանց դադարի և դեռ չեմ
գտել... Այդ ճշմարտութիւն է; սառը, մեր-
սեցնող ճշմարտութիւն...»

«Օ, կեանք, կեանք... Եւ մարդս
այնտեղ իւր մխիթարութիւնը պէտք է գտնի
միայն քայլելում... Այո, միայն անպերջ
փնտռելու մէջ...»

«Եւ ես քայլում եմ անդադար, և ես
շարունակում եմ փնտռել... Քայլում եմ
լացի, արցունքի միջով... Եւ լսում եմ իմ
յետեից նզովք ու անէծք... Սիրահարները
քայլում են ինձ հետ, բայց կիսաճամփին
վհատում են ու մնում... Իսկ ես դեռ
քայլում եմ... Իսկ ես դեռ փնտռում եմ...
Եւ երկար, դուցէ անվերջ, ես պէտք է քայ-
լեմ... ես պէտք է փնտռեմ...»

Սևակը վերկացաւ և լացւելուց յետո
մտաւ սեղանատուն: Նինին արդէն պատ-
րաստել էր նրա համար տաքուկ և համեղ

նախաճաշ:

— Բարի լոյս, սիրունիկ Նինի, — Օ, որ-
պիսի նալաճք... Նա կարող է կործանել
դժոխքի դռները և գերել, շղթայել զհերին
ու սատանաներին...

— Սեակ... ասաց Նինին շարժելով իւր
փոքրիկ մատը:

— Իսկ դուք չէք մերժի նստել իմ կող-
կին, աւելի շուտ vis-à-vis...

— Թողէք, խնդրում եմ:

— Ինչու էք վշտանում, անուշիկ Նինի,
երբ գիտէք, որ գեղեցիկի սիրահար եմ ես,
իսկ դուք գեղեցիկ էք:

— Այդ շատ հեռու կտանէ ձեզ...
Սեակ:

— Ես ընկճւել չգիտեմ, և միշտ ձգ-
տում եմ դէպի հեռաւոր հորիզոնները...
Դէպի... Նայեցէք ինձ, չքնաղ Նինի...

— Օ — օ — օ...

— Մի ժպիտ, մի անուշ, հոգեկան ժը-
պիտ և ես վերջացրած կլինեմ իմ նախա-
ճաշը...

— Չար...

— Եւ բարի...

— Այո, և բարի...

Փայտը թխի տակ և երկու ձեռքով
ամուր բռնած, Սեակը հանդարտ քայլերով
բարձրացաւ համալսարանի երկրորդ յարկը,
առանց նայելու ուսանողներին, անցաւ նը-
րանց միջով, և գնաց կանգնեց համալսա-
րանի դէպի պարտէզ նայող լուսամուտնե-
րից մէկի առաջ և յափշտակութեամբ սկսեց
գիտել դաշտանկարը, որ գծւում էր հան-
դիպակաց լեռան ստորոտում և բուռը հեշ-
տանքով ժպտում, զգւում արևի սիրատապ
ճառագայթներին:

Նայեցէք այս կախարդին... Օ, դու
անկուշտ ճիւղ...

— Մի ասէք այդ, Գլէբ. բողոքեց Լի-
դան:

— Եւ դուք պաշտպանում էք ձեզ տա-
պալողին, Լիդա:

— Սեակը յանցաւոր չէր, երբ ես վար-
ւեցի ըստ իմ բնազդի...

— Սակայն նա չպէտք է թոյլ տար...

— Այդ իմ իղձն էր... Ես սպասում
էի... Ամբողջովին տրւած էի... Ես ինձ
երջանիկ էի գտնում...

— Ուրեմն:

— Նա ազնիւ է և շատ յարգելի քան
այն պարոնները, որ խօսում և խորշում են
նրանից:

— Նա միայն արատաւորում է ուսա-
նողութիւնը...

— Ոչ, ոչ, Գլէբ—ընդմիջեց նրան Լի-
դան—դուք սխալւում էք՝ Սեակը առաքինի
է... Նա իւր կեանքը ընծայաբերել է գե-
ղեցիկին՝ վսեմին... Դէպի որը պէտք է
ձգտենք և մենք՝ համալսարանի շեմք մա-
շողներս...

— Դուք դեռ ենթակա էք նրա կախար-
դութեան...

— Նա կախարդել չգիտէ, երգւում եմ
ձեզ:

— Երևի դուք պատրաստէք նորից յար-
ւելու նրան:

— Օ, եթէ ինձ այդ յաջողւէ... մըմն-
ջաց Լիդան սեղմած շրթունքները միջով:

— Ուրեմն դուք ցանկանում էք կրկին
անգամ թրպրտալ այդ լրբի, այդ սրիկայի
ճանկերում, որ ընդունակ է միայն յուսա-
հատութիւն ու մահ թողնել իւր յետևում...

— Պահէք ձեր չար լեզուն և մի հա-
մարձակէք անւսնարկել առաքինութիւնը:

— Ազատ էք... Օրիորդ Լիդա. ասաց
Գլէբը զայրացած և հեռացաւ:

«Սեակը թողեց լուսամուտը և փայտը
դարձեալ սեղմած թևի տակ, սկսեց փոքր
քայլերով շրջել միջանցքում:

«Համալսարան... Մեծադուրդ ա-
նուն... Եւ տենչալի, և խորհրդաւոր...
Գիտութեան, վեհի ու գեղեցիկի տաճար՝
սրբաբան... Հա, հա, հա... Որպիսի ճար-
պիկ կատակ... Ինչպիսի դառը խաբէու-
թիւն... Թշուռ խեղկատակներ...»

«Կեանք... Ահա որանդ է խորհրդա-

ւորը... Ահա ուր պէտք է փնտռել գեղեցիկը... մամտաց Սեակը և Կանգ առաւ Լիդայի առաջ:

— Գեղեցիկ Լիդա, ինչպէս էք:

— Շատ բարի էք, Սեակ:

— Եւ բարի, և չար...

— Երբէք՝ չարութիւնը ակնածում է ձեզնից և շատ հեռու փախչում:

— Իսկ ես ենթակա եմ նրան և...

— Ամենեին, Սեակ:

— Եւ նա է իմ raison d'être...

— Սեակ...

— Տխուր էք, գեղեցիկ Լիդա. և ձեր նուշ աչերը դժւարութեամբ են նայում վշտի ու տանջանքի միջով, որ ընդգրկել են ձեր քնքուշ հոգին...

— Այդպէս էլ լինելու էր...

— Եւ թախիծը վանել է ձեր դէմքից ժպիտն ու ծիծաղը, խինդն ու ուրախութիւնը...

— Ես կորցրեցի ամեն ինչ... յարգելի Սեակ. պատասխանեց Լիդան խոնարհելով

իւր թաց աչքերը:

— Դուք ապաւինել էք յուսահատութեան... Նազելի Լիդա:

— Որ թափանցել է մինչև ողնուղեղս և հիւծում, սպառում է ինձ...

— Լսում էք, Լիդա, դասախօսութեան դանգը հնչում է:

— Նա այլևս խորթ է ինձ համար...

— Զուր... Դուք շատ բան կկորցնէք... յարեց Սեակը քմծիծաղ:

— Ես էլ ոչինչ չունեմ կորցնելու...

— Ցտեսութիւն, սիրունիկ Լիդա:

— Դուք գնում էք, Սեակ:

— Ներքե եմ իջնում,— նա ցոյց տւեց պարտէզը— մի փոքր շնչելու ծաղկանց անուշ հոտութիւնը, և թարմանալու նրանց հմայքով, գեղեցկութեամբ...

— Ինձ էլ տարէք ձեզ հետ, պաշտելի Սեակ:

— Գեղեցիկը գեղեցիկների մէջ... այնպէս չէ, քաղցրիկ Լիդա, ասաց Սեակը ժպտալով և զգուշութեամբ բռնեց նրա

փոքրիկ ձեռքից:

— Անարդ լիրդ, ստոր ցինիկ... դեռ շարունակում ես ոստայն հիւսել... մամապին ուսանող-ուսանողուհիները բարկութեամբ և մտան լսարան:

Հորիզոնում արևի ուշացած ցոլքերը, մոլորած երեխաների նման, անմտօրէն պահ մի վազվզում էին լեռների յաղթ կատարներին և ապա հեռւով վազում, փարւում հեռւում թագնւող իրենց մօրը:

Գեարը ջինջ, որպէս կոյսի կապուտ աչերը, և ծփանուր, անհանգիստ, ինչպէս նրա հարուստ կրծքի հեքը, անուշ վշոցով զլորւում էր նոճիների միջով և զրկախառնում ձախ կողմից իւր գոգը մանող վտակի չարաճճի, պղտոր ջրերին:

— Դուք ուշադիր էք, թէ ինչպէս հովը քաղցր մարմանջով խօսում է սիրահար տերէներին և նրանց համար հիւսում, յօրինում գեղեցիկի զրոյցներ, պատմութիւններ, զի-

մեց Սեակը ընդառաջելով Գեառխառնուրդ եկող օրիորդին:

— Ես լսում եմ միայն ձեր հնչուն ձայնը, որ կախարդում է իմ լսողութիւնը...

— Կամ տեսնում էք, թէ ինչպէս զիշերը արագ-արագ փաթաթում է զմրուխտ անտառը և նրան լուծում իւր մռայլ, սև գրկում:

— Ես տեսնում եմ միայն ձեր խաղաղ դէմքը, տիրաբար իշխում է իմ էութեան...

— Օ, յարգելի օրիորդ... Դուք կաշկանդել էք ձեր աղատասէր կամքը...

— Ես չեմ ցանկանում նսեմացնել իմ հոգին պարփակող երջանկութիւնը, գեղեցկութիւնը...

— Գեղեցկութիւն...

— Անեղր ու անսահման...

— Որպիսի բարեբախտութիւն...

— Եւ դուք...

— Օ, ոչ, ոչ... Տարիներից ի վեր ես միայն փնտռում եմ...

— Ա—ա—ա...

— Եւ թւում է, որ ես պէտք է քայլեմ իմ ամբողջ կեանքում, առանց դաշնելու...

— Դուք փնտռում էք գեղեցիկը, երբ...

— Գեղեցիկը՝ ներքեում հոսող վտակի մրմունջն է, իւր միալար մեղեդիով:

— Միայն:

— Եւ վերջալուսի գունեղ կրակը երեկոյեան վառվռուն շամանդադում:

— Միայն:

— Գեղեցիկը՝ սաղարթների խորքում համերգող թռչունների ներդաշնակ գեղգեղանքն է՝ նրանց սիրո երգը:

— Միայն:

— Եւ անհունի ծոցում աստղերի մեղմիկ ժպիտը, և սերովբէների հոգեբուխ օրհներգութիւնը:

— Միայն:

— Գեղեցիկը՝ արշալոյսի հրդեհի տակ լճակի նազանքով զարթնելն է, և ալիքների մանկական յօրանջը՝ խօլական գրկախառնութիւնը:

— Միայն:

— Եւ լեռնալանջում ծաղիկների երփնեւանդ խմբերը՝ նրանց սիրատարփիկ ծփանքը:

— Միայն:

— Գեղեցիկը...

— Իսկ այստեղ, այստեղ... ընդհատեց նրան օրիորդը կորցնելով իւր սառնասրտութիւնը:

— Ես կարօտ եմ... Ես ծարաւի...

— 0—0—0...

— Այո, յարգելի օրիորդ... Տարիներ շարունակ ես փնտռում եմ գեղեցիկը՝ վսեմի ջատագովը... Թւում է, որ այն կա հեռում, բայց երբ ես մօտենում եմ, ամեն ինչ փոխւում է պատրանքի և ցնդում, ինչպէս կապուտի ծոցում լուծւող մշուշը:

— Իսկ ես... մրմնջաց օրիորդը դողալով:

— 0... Դուք գեղեցիկ էք... Եւ ձեռք գեղեցիկութիւնը իսկոյն կցնդէ, հենց որ...

Ոչ, ոչ... գեղեցիկ օրիորդ:

— Շարունակեցէք, աղաչում եմ...
ասաց պինդ սեղմելով Սեակի ձեռքը իւր
այրւոյ ափի մէջ:

— Ես սարսափում եմ, երբ կիներ ցնց-
ւում, գալարւում է իմ կրծքի վրա... Ինձ
հալածում են կանաց մարմնից փչող կիրքն
ու զգայասիրութիւնը... Եւ ես հեռու,
շատ հեռու եմ փախչում նրանցից և հե-
ռուներում շարունակում իմ փնտռում-
ները...

— Եւ կանայք, ինչպէս կրակի շուրջը
ֆոֆոացող թիթեռներ, այրում են ձեր
գրկում իրենց գեղեցկութիւնը...

— Ճիշտ այդպէս:

— Եւ նրանք դարձեալ ձգտուն են դէ-
պի ձեզ... յարեց օրիորդը փայլող աչ-
քերով:

— Անդադար...

— Եւ դուք լքում էք նրանց:

— Հէնց այն վայրկեանից, երբ նրանք
էլ գեղեցիկ չեն...

— Այնուամենայնիւ ես սիրում եմ ձեզ,
պաշտելի Սեակ. ասաց օրիորդը բռնելով
նրա միւս ձեռքը ևս:

— Օրիորդ...

— Ձեր բերերի խորութիւնը իրենց սև
շրջանակում այրում, տոչորում է իմ հո-
գին...

— Միշտ հար օրիորդ...

— Ես կտամ ձեզ և գեղեցիկը և վսեմը...

— Միանգամայն երախտապարտ եմ:

— Եւ ամեն ինչ...

— Խաբէութիւն...

— Այժմ գրկեցէք ինձ, Սեակ՝ ես անէ-
անում եմ...

— Օրիորդ...

— Սեղմեցէք ինձ ձեր գրկում այնքան
ամուր, որ ես դադարեմ գիտակցելուց...
Ասաց նա տեղալով Սեակի գէմքին ջերմ
համբոյրների մի շղային տարափ:

.
.

— Այժմ...

— Դուք զնո՞ւմ էք. ճշայ օրիորդը դա՛ւ-
կանալով:

— Ես պէտք է քայլեմ...

— Անսի-իրա...

— Ես փնտռում եմ գեղեցիկը...

— Ա-հ... Նա տարածեց իւր թոյլ
թեւերը դէպի Սևակը և նրա հեկեկանքները
արձագանք տւին ու լռեցին անհունի խոր-
քում:

10412

Арм.
12-6133/22

Հոյս են տեսել մեր «Իմ էսքիզներեց՝»

Մենամարտ
Տարօրինակը:

ԳԻՆՆ Է 7 1/2 ԿՈՊ.

Ցանկացողները կարող են դիմել՝
Игдырь. — Книжный Магазинъ Маморе
Теръ-Товмасына.

2073

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0835150

